

Arrest

**nr. 259 563 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

Op 23 november 2010 dient de moeder van de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 mei 2011 wordt de moeder van de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) erkend als vluchteling. In navolging van haar moeder wordt de verzoekende partij eveneens als vluchteling erkend.

Op 3 oktober 2018 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 7 januari 2019 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 6 november 2020 stuurt de commissaris-generaal een brief naar de verzoekende partij waarin hij aangeeft dat het geven dat de verzoekende partij strafrechtelijk veroordeeld is aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15, december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal geeft aan dat hij de verzoekende partij op 25 november 2020 hierover wenst te horen zodat de verzoekende partij op dit element kan reageren en de redenen aanhalen tot behoud van haar status.

Op 25 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het CGVS teneinde haar de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van haar status.

Op 3 februari 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij hij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Khawan (provincie Badakhshan). U kwam in 2010 als minderjarig kind naar België met uw moeder A.A. [...] (CGVS 10/22030, o.v....). Intussen bent u eenentwintig jaar oud.

Uw moeder verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat zij en u daar te maken hadden met uw gewelddadige vader. Een van uw twee oudere broers stal geld van uw vader en bekostigde daarmee het vertrek van uw moeder en van uzelf, de jongste van drie zonen. U en uw moeder kwamen naar België en dienden hier op 23 november 2010 een asielaanvraag in.

In hoofde van uw moeder nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 31 mei 2011 een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus. U kreeg eveneens de vluchtelingenstatus toegekend.

De correctionele rechtbank van Antwerpen heeft u op 3 oktober 2018 definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 7 januari 2019 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Vervolgens werd u op 25 november 2020 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaart dat u in het verleden inderdaad fout heeft gehandeld en drukt uw spijt uit. Echter bent u nu op het juiste pad en werkt u aan een toekomst in België. U bent niet meer in aanraking gekomen met justitie, bent geïntegreerd, studeert management en wil een carrière als muzikant uitbouwen.

U kan niet terug naar Afghanistan. U kwam als kind naar België en leeft uw leven hier, in Afghanistan heeft u geen contacten en u kent het land niet meer. Waar uw broers zijn weet u niet, noch bent u zeker of u uw vader in Afghanistan nog zou moeten vrezen. Het is u zelfs niet bekend of hij nog in leven is. Echter bent u naar eigen zeggen wel getraumatiseerd door het intrafamiliaal geweld waarvan u als kind het slachtoffer werd.

Ter staving van uw verklaringen heeft u op 8 december 2020, twee weken na het persoonlijk onderhoud, volgende documenten aan het CGVS overgemaakt: een brief van uw advocaat Meester [V.], een vonnis van een jeugdrechtbank in verband met een schietincident waarvan u in 2016 het slachtoffer werd, een medisch verslag in verband met een schotwonde die u daarbij opliep, attesten waaruit blijkt dat u in 2017 enkele vormingen volgde bij de organisatie Elegast, een document in verband met uw inschrijving voor een opleiding management, een "laatste aanmaning" voor een factuur die u niet betaalde, een contract bij een platenlabel.

B. Motivering

U werd op 31 mei 2011 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 3 oktober 2018. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 3 oktober 2018.

Meer bepaald werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen op 3 oktober 2018 voor uw aandeel in een zeer gewelddadige vechtpartij (met voorbedachten rade en waarbij u bewust de confrontatie bent aangegaan) op de Bredabaan te Brasschaat op 15 oktober 2017 tussen twee groepen jongeren en waarvan u aangeduid werd als de "leider" van uw bende door het slachtoffer en de politie en waarbij de slachtoffers extreem werden toegetakeld met een honkbalknuppel en messteken.

De Rechtbank stelde met betrekking tot de feiten van 15 oktober 2017 dat : [De feiten zijn bijzonder ernstig. De onderhuidse spanningen tussen groepen jongeren in Brasschaat mondden op 15 oktober 2017 uit in een brutale vechtpartij op de openbare weg. Het extreme geweld t.a.v. de rechtstreekse slachtoffers getuigt van een manifest gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van deze slachtoffers. In de laatste fase van het gevecht waren de rechtstreekse slachtoffers bovendien geïmmobiliseerd door bewustzijnsverlies dan wel omdat het slachtoffer zich bekommerde over zijn neergeslagen broer. Ook in die omstandigheden werd het geweld niet gestaakt, maar bleven integendeel slagen, stampen en zelfs messteken toegediend worden..] [Het maatschappelijk gevaar dat uitgaat van een dergelijk grootschalig en gewapende vechtpartij op de openbare weg is groot en wakkert het onveiligheidsgevoel in de samenleving aan.]

Het lijdt dan ook geen twijfel dat de feiten waarvoor u uiteindelijk op 3 oktober 2018 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreffen. Rekening houdend met (i) de strenge bewoordingen waarin de correctionele rechtbank van Antwerpen zich over deze feiten heeft uitgesproken; (ii) u sinds uw erkenning als vluchteling er reeds een intensief parcours bij de jeugdrechtbank op nahoudt en u bij de lokale politie bekend staat als een autoritaire man t.a.v. de andere beklaagden; (iii) uit uw persoonlijk gedrag en uw criminele ingesteldheid blijkt, dat u er niet voor terugdeinst om op een zeer gewelddadige wijze het recht in handen te nemen en dat u geen enkel respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, noch voor de openbare orde; (iv) u veroordeeld werd voor het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen met voorbedachten rade, met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, waaruit een zeer gewelddadige ingesteldheid en een gevaarlijke persoonlijkheid blijken; en (iv) de vaststelling dat u bijna onmiddellijk na uw voorlopige invrijheidsstelling op 19 april 2018 de opgelegde voorwaarden (met name het contactverbod met de andere beklaagde en het verbod de woning te verlaten) heeft geschonden, dient te worden besloten dat uit uw handelingen een volgehouden, ronduit gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 6 november 2020 opgeroepen om op 25 november 2020 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U haalde geen feiten of elementen aan die de vaststelling dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in een ander daglicht kunnen stellen. U verklaart dat u op het moment van de feiten weliswaar net volwassen maar nog erg jeugdig was, dat u weinig houvast had en inderdaad fouten maakte (CGVS, p.2). Echter doet het feit dat u meent dat u zich in de toekomst niet meer schuldig zal maken aan dit soort zaken (CGVS, p.2), geen afbreuk aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De documenten die u na het persoonlijk onderhoud heeft neergelegd, leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw advocaat herhaalt in haar schrijven wat u tijdens het gehoor al heeft verklaard, namelijk dat u inderdaad werd veroordeeld, maar dat u zich heeft herpakt en geen problemen meer heeft gekend met Justitie. Zij voegt daar aan toe dat u op 2 mei 2016 zelf het slachtoffer werd van geweld, en ook dat u vormingen heeft gevolgd om uw agressie onder controle te krijgen en te houden. Dat u heden het vonnis d.d. 22 januari 2018 waarin u een schadevergoeding kreeg toegekend, het medisch verslag met betrekking tot de schotwonde die u in 2016 opliep en de attesten van de

organisatie Elegast (afgeleverd in juli en september 2017) neerlegt, neemt niet weg dat u in oktober 2017, en dus na het volgen van de opleidingen agressiebeheersing, alsnog een bijzonder ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Verder hebben u en uw advocaat het over uw studie management (zie ook de twee documenten in verband met uw studie), uw muzikale aspiraties (zie het contract dat u tekende bij een platenlabel) en uw goede band met uw moeder. Echter dient te worden opgemerkt dat de gevolgen van een verlies van uw status voor uw dagelijks leven op zich evenmin reden vormen voor het behoud van uw statuut. Wat tot slot betreft de verwijzing naar uw traumatische kindertijd en uw vrees voor uw gewelddadige vader, dient te worden opgemerkt dat het benadrukken en het herhalen van de motieven waarvan het CGVS eerder oordeelde dat u een gegronde vrees op vervolging had volgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat er thans geoordeeld moet worden dat uw vluchtelingenstatus ingetrokken dient te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat dat betreft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel naar Afghanistan is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 49, 57/6, eerste lid, 6°, 55/3/1, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de Nederlandstalige versie van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat hieruit geenszins een verplichting blijkt voor de commissaris-generaal om de vluchtelingenstatus in te trekken. Waarom de commissaris-generaal *in casu* dan toch opteert om de vluchtelingenstatus in te trekken, blijkt volgens de verzoekende partij niet uit de motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat waar de commissaris-generaal stelt dat hij gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis, dit niet impliceert dat hij verplicht is om de vluchtelingenstatus in te trekken. De verzoekende partij stelt dat niet iedereen die een bijzonder ernstig misdrijf heeft gepleegd, een gevaar is voor de samenleving. Zij citeert vervolgens de Franstalige versie van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat er geen sprake is van een causaal verband tussen een (actueel) gevaar voor de samenleving en de veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij stelt dat men bezwaarlijk kan voorhouden dat één veroordeling zou betekenen dat betrokkene voor de rest van zijn dagen een (actueel) gevaar voor de samenleving zou uitmaken daar dit een schending van het proportionaliteitsbeginsel zou uitmaken. Volgens haar bevestigt de Engelstalige versie van artikel 14.4, b) van de Kwalificatierichtlijn dat het niet om een causaal verband gaat.

Verder voert de verzoekende partij aan dat het veronderstelde gevaar voor de samenleving actueel dient te zijn. Zij verwijst naar en citeert uit een arrest van Hof van Justitie van de Europese Unie en een arrest van de Raad. Zij meent dat helemaal niet blijkt dat er van haar een actueel gevaar zou uitgaan. Zij stelt dat zij op 3 oktober 2018 werd veroordeeld, dat de vraag tot intrekking van haar vluchtelingenstatus door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld op 6 december 2018 en dat de commissaris-generaal pas op 3 februari 2021, dus ruim twee jaar na haar veroordeling, overging tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus. De verzoekende partij citeert artikel 49, § 2, tweede en vierde van de Vreemdelingenwet en betoogt: "Hieruit blijkt duidelijk een schending van artikel 49 vermits de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven gericht heeft aan de Commissaris-generaal op 6 december 2018 en deze laatste pas overgegaan is tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op 3 februari 2021, daaruit

blijkt dat de bekommernis dat verzoeker een actueel gevaar zou kunnen vormen voor de openbare veiligheid toch wel erg relatief is. Indien verzoeker werkelijk een actueel gevaar zou zijn voor de Belgische samenleving had de verwerende partij wel sneller en binnen de termijn van 60 werkdagen overgegaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker." De verzoekende partij betoogt verder dat uit geen enkel stuk blijkt dat zij nieuwe feiten zou hebben gepleegd of dat zij na 3 oktober 2018 nog een veroordeling zou hebben opgelopen. Volgens haar poneert de commissaris-generaal dan ook nogal gratis dat recidive niet valt uit te sluiten omwille van een eerdere veroordeling. De vaststelling van een veroordeling voor strafbare feiten impliceert geenszins dat elke veroordeelde die zijn straf heeft uitgezeten in de toekomst dezelfde feiten zal plegen, aldus de verzoekende partij. In haar geval wijst zij op het gevolgde traject na de feiten: *"hij vermijdt het problematische milieu waardoor hij van het rechte pad is geraakt, hij heeft zijn spijt betuigd, hij heeft blijk gegeven van schuldinzicht (verslag CGVS van 25 november 2021 p. 2), hij heeft zich laten begeleiden, hij is momenteel aan het studeren, hij concentreert zich op zijn muzikale ambities, hij neemt de zorg en bekommernis op voor zijn moeder die ernstig ziek is en niemand heeft buiten hem, niet in België en al zeker niet in Afghanistan."* Hieruit blijkt volgens haar dat zij geen actueel gevaar vormt voor de Belgische samenleving en dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2.3. In een volgend onderdeel betoogt de verzoekende partij dat: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent te moeten vaststellen dat verzoeker er sinds zijn erkenning als vluchteling (in 2011, hij was toen 12 jaar) 'er reeds een intensief parcours bij de jeugdrechtbank op nahoudt' (de rechtbank zegt dat verzoeker 'nog niet veroordeeld [werd] maar legde een internief parcours af bij de jeugdrechtbank). Deze laatdunkende appreciatie laat uitschijnen dat een twaalfjarig kind dat, in combinatie met een bijzonder moeilijk schooltraject, in aanraking komt met de jeugdrechtbank daar om gekozen zou hebben. Een meer logische reactie zou zijn dat er wel heel wat moet misgelopen zijn in het leven van zo'n jong, kwetsbaar kind dat hij in aanraking gekomen is met de jeugdrechtbank en dat men mag aannemen dat elementen die geleid hebben tot dergelijk gedrag niet tot het onderscheidingsvermogen van een twaalfjarige behoren.*

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verder heeft over de 'een zeer gewelddadige instelling' en een 'criminele ingesteldheid' van verzoeker en zijn 'volgehouden, ronduit gevaarlijke ingesteldheid' is alweer een persoonlijke appreciatie en invulling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen want dat staat niet in die bewoordingen in het vonnis van 3 oktober 2018 maar wordt er door CGVS aan toegevoegd alsof dat wel het geval is zonder rekening te houden met verklaringen van verzoeker tijdens diens gehoor in december 2020, zonder rekening te houden met diens schuldinzicht en de verdere genomen stappen na diens veroordeling.

De beoordeling of iemand een gevaarlijke persoonlijkheid heeft na een eenmalige veroordeling (waarvan de feiten op zich een bijzonder ernstig misdrijf uitmaken en niet ontkend worden), door het stellen van gewelddadige handelingen in een bepaalde context en tegen een bepaalde maatschappelijke achtergrond, in het licht van bedreigingen over en weer, lijkt ons een beoordeling te zijn die de bevoegdheid en expertise van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ver te buiten gaat, dat zou moeten blijken uit een psychologisch/psychiatrisch rapport dat niet wordt voorgelegd. Verzoeker heeft zelf een traumatisch traject afgelegd waarvoor de volledige verantwoordelijkheid zeker niet alleen bij hem kan gelegd worden. Een en ander dient contextueel dan ook juist gekaderd te worden."

2.4. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat bij de intrekking van de vluchtelingenstatus rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden van de zaak en met de evenredigheid tussen de intrekking of het behoud van de status. Zij citeert uit rechtsleer met betrekking tot de voorbereidende werken van artikel 33.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zij betoogt dat er geen actuele dreiging uitgaande van haar werd aangetoond en dat de commissaris-generaal geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot haar veroordeling zich in de toekomst zou kunnen herhalen. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal geen proportionaliteitstoets heeft gedaan en op geen enkele manier heeft aangetoond dat haar verblijf op het Belgisch grondgebied de Belgische samenleving en de nationale veiligheid in gevaar zou brengen, terwijl hij er meer dan twee jaar over heeft gedaan om tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus over te gaan en er zich in de tussentijd geen problemen hebben gesteld. De verzoekende partij wijst er verder op dat de gevolgen van de intrekking van haar vluchtelingenstatus verstrekkend zijn (*"zo zal verzoeker o.a. terugvallen op de nationaliteit van zijn land van herkomst en zal hij zich voor officiële documenten aangewezen zijn op zijn land van herkomst waarmee hij al meer dan tien jaar geen enkele band meer mee heeft. Bovendien kan de Dienst Vreemdelingenzaken diens recht op verblijf intrekken zodoende verzoeker op legale wijze geen deel meer zal uitmaken van onze samenleving"*). Zij stelt dat zij goed is geïntegreerd in België, dat zij hier sinds 2010 verblijft, dat zij op 31 mei 2011 werd erkend als

vluchteling, en dat zij de steun en toeverlaat is van haar moeder die is getekend door haar traumatisch verleden in Afghanistan en daar nog steeds de gevolgen van ondervindt. Zij wijst op het schrijven van haar advocaat aan het CGVS d.d. 16 december 2020.

2.5. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat: *“De Commissaris-generaal is overgegaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus maar heeft zich niet uitgesproken over de subsidiaire bescherming. Nochtans is hij van oordeel dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan omdat een verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet verenigbaar is met de art. 48/3 en 48/4. Het is dan ook niet duidelijk waarom geen afweging gemaakt is om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeker vermits de Commissaris-generaal zelf vaststelt dat een terugkeer naar Afghanistan zou kunnen leiden tot een schending van art. 3 EVRM, het beginsel van nonrefoulement.”* Zij citeert artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende bijkomende stukken:

- de brief van haar advocaat aan het CGVS van 16 december 2020 (stuk 3), en
- een medisch attest inzake haar moeder van 10 februari 2021 (stuk 4).

3. Beoordeling

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om

beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven waarin verwezen werd (*Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 24 en 27). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt dat de verzoekende partij op 15 oktober 2017 samen met elf andere personen betrokken was bij een vechtpartij in Brasschaat. De tenlasteleggingen waren enerzijds dat de verzoekende partij aanstoker zou zijn geweest van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of eigendommen wanbedrijven te hebben gepleegd, er als hoofd van die bende deel van uitgemaakt te hebben of daarin enig bevel te hebben gevoerd en anderzijds opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad. De rechtbank oordeelt dat er geen sprake was van bendevorming. De verzoekende partij werd hiervoor vrijgesproken. De tweede tenlastelegging acht de rechtbank bewezen en hiervoor wordt de verzoekende partij dan ook veroordeeld. Ten aanzien van slachtoffer 1 is er ook de tenlastelegging dat deze persoon aanstoker zou zijn geweest van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of eigendommen wanbedrijven te hebben gepleegd, er als hoofd van die bende deel van uitgemaakt te hebben of daarin enig bevel te hebben gevoerd. Deze tenlastelegging wordt door de rechtbank uiteindelijk niet weerhouden. Ten aanzien van het slachtoffer 2 waren de volgende tenlasteleggingen, namelijk deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen en het bedreigen van twee personen. De rechtbank acht enkel de bedreiging ten aanzien van één persoon bewezen.

Verder blijkt uit het vonnis dat in de vooravond van 15 oktober 2017 een gevecht plaats vond tussen slachtoffer 2 en andere personen. De verzoekende partij was hierbij niet betrokken. Naar aanleiding van deze vechtpartij heeft slachtoffer 2 haar broer, namelijk slachtoffer 1, gecontacteerd. Hierna heeft slachtoffer 1 de verzoekende partij vier keer telefonisch gecontacteerd. In het vonnis wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er geen twijfel is dat slachtoffer 1 op een confrontatie met de verzoekende partij en haar vriendengroep aanstuurde. Dit wordt ook door slachtoffer 1 erkend. In navolging van dit telefoongesprek kwam het dan tot een vechtpartij in de onmiddellijke omgeving van de woning van de verzoekende partij. Hierbij waren twaalf personen betrokken. Enerzijds de vriendengroep van de verzoekende partij bestaande uit zes personen en anderzijds de vriendengroep van de directe slachtoffers bestaande uit vijf personen met inbegrip van de directe slachtoffers zelf.

Uit het vonnis blijkt duidelijk dat de verzoekende partij actief betrokken was bij deze vechtpartij. Samen met andere personen heeft de verzoekende partij immers slachtoffer 2 ingesloten en geslagen waardoor hij het bewustzijn verloren heeft. Ook kan worden opgemaakt dat deze vechtpartij, alhoewel slachtoffer 2 schijnbaar het bewustzijn verloren had, niet gestopt is. Immers vier personen hebben de slachtoffers nog verder geslagen en gestampt. Uit het vonnis kan niet opgemaakt worden dat de verzoekende partij één van deze vier personen was. Voorts werden er ook drie messteken toegediend. In het vonnis wordt duidelijk aangegeven wie dit gedaan heeft, en deze persoon is niet de verzoekende partij. Slachtoffer 1 was tot 30 november 2017 volledig arbeidsongeschikt. Daarna was er een degressieve tijdelijke en persoonlijke ongeschiktheid tot 28 februari 2018 en een consolidatie op 1 maart 2018 met 2% blijvende persoonlijke ongeschiktheid en een esthetische schade van 2/7 of zeer licht. Slachtoffer 2 liep een hersenschudding en kneuzingen over het lichaam op. Ten gevolge hiervan was er een tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 100%, vervolgens van 50% tot 15 november 2017 en een degressieve tijdelijke persoonlijke en huishoudelijke ongeschiktheid tot en met 25 maart 2018. Daarna was er sprake van een blijvende persoonlijke ongeschiktheid van 1%.

De verzwarende omstandigheid dat deze feiten met voorbedachten rade gepleegd werden, wordt door de rechtbank niet weerhouden, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing vermeld is.

De verzoekende partij wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar zonder dat een deel van de tenuitvoerlegging van de straf uitgesteld wordt daar de verzoekende partij tussen 19 april 2018 en 3 oktober 2018 de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidsstelling geschonden heeft. Ten aanzien van elk slachtoffer wordt de verzoekende partij solidair veroordeeld tot het betalen van een vergoeding, respectievelijk van 4985,84 euro en 2018,79 euro en de betaling van de rechtsplegingsvergoeding. In hoofde van de verzoekende partij wordt de rechtsplegingsvergoeding begroot op respectievelijk 750 euro en 600 euro. Ook werd de verzoekende partij solidair veroordeeld tot het betalen van een vergoeding ten aanzien van en de rechtsplegingsvergoeding van de vader van de slachtoffers.

Het betreft aldus een brutale en grootschalige vechtpartij op de openbare weg waarbij de verschillende deelnemers zich zeer gewelddadig ten aanzien van mekaar gedragen hebben. In de laatste fase van het gevecht waren de rechtstreekse slachtoffers bovendien geïmmobiliseerd. Echter werd het gevecht niet gestaakt, maar bleef men stampen, slagen en werden er messteken toegediend. Het is onduidelijk of de verzoekende partij aan de laatste fase van het gevecht heeft deelgenomen, maar er werd met zekerheid vastgesteld dat de verzoekende partij geen messteken aangebracht heeft. De verzoekende partij heeft wel actief deelgenomen aan het gevecht waarbij iemand het bewustzijn verloren heeft. Het gehanteerde geweld getuigt van een gebrek voor de fysieke integriteit van de directe slachtoffers, zoals eveneens aangegeven in het vonnis van 3 oktober 2018. De slachtoffers hebben ook ernstige verwondingen opgelopen. Dit weerspiegelt zich ook in de schadevergoeding waartoe de verzoekende partij solidair veroordeeld werd. Een dergelijke vechtpartij wakkert bovendien het onveiligheidsgevoel in de samenleving aan.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, deze ernstig bestraft werden en de slachtoffers vergoed werden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden, waarvoor zij definitief werd veroordeeld op 3 oktober 2018 niet kunnen worden gekwalificeerd als redenen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt nog aangegeven dat de verzoekende partij een intensief parcours bij de jeugdrechter erop nahoudt en bekend staat bij de lokale politie, maar noch de bestreden beslissing noch het rechtsplegingsdossier bevat hier verdere concrete informatie over.

Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van dit vonnis niet op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit daarom dat de door de verzoekende partij gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van haar vluchtelingenstatus.

3.3. De argumentatie ter terechtzitting die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling die rekening houdt met omstandigheden die de bestreden beslissing niet vermeldt.

3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van de verzoekende partij niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS